Td099_12

Με γέλασανε τα πουλιά της άνοιξης τ’ αηδόνια
με γέλασαν με γέλασαν και μ’ είπανε
με γέλασαν και μου ’πανε Χάρος πως δε με παίρνει
κι έκαμα το κι έκαμα το σπιτάκι μου
κι έκαμα το σπιτάκι μου ψηλότερο ’πό τ’ άλλα
μ’ εφτά οχτώ μ’ εφτά οχτώ πατώματα
μ’ εφτά οχτώ πατώματα μ’ εξήντα παραθύρια.
Στο παραθύ- στο παραθύρι κάθομαι
στο παραθύρι κάθομαι τον κάμπο αγνανεύω
βλέπω τους κά- βλέπω τους κάμπους πράσινους
βλέπω τον κάμπο πράσινο πράσινο και γαλάζο
βλέπω το Χά- βλέπω το Χάρο να ’ρχεται
βλέπω το Χάρο να ’ρχεται με τ’ άλογο καβάλα
μαύρος είνι μαύρος είνι μαύρα φορεί
μαύρος είνι μαύρα φορεί μαύρο είν’ και τ’ άλογό του
μαύρο είν’ και το μαύρο είν’ και το σπαθάκι του
μαύρο είν’ και το σπαθάκι του που παίρνει τις ψυχούλες.

Με γέλασανε τα πουλιά της άνοιξης τ’ αηδόνια
με γέλασαν και μου ’πανε Χάρος πως δε με παίρνει
κι έκαμα το σπιτάκι μου ψηλότερο ’πό τ’ άλλα
μ’ εφτά οχτώ πατώματα μ’ εξήντα παραθύρια.
Στο παραθύρι κάθομαι τον κάμπο αγνανεύω
βλέπω τον κάμπο πράσινο πράσινο και γαλάζο
βλέπω το Χάρο να ’ρχεται με τ’ άλογο καβάλα
μαύρος είνι μαύρα φορεί μαύρο είν’ και τ’ άλογό του
μαύρο είν’ και το σπαθάκι του που παίρνει τις ψυχούλες.